

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8518/2024
24.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Костантин Ранков, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и „Мио Мар Аграр“ Д.О. Зрењанин, чији је пуномоћник Горан Лојпур, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2900/23 од 07.12.2023. године, у седници одржаној 24.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против става првог изреке пресуде пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2900/23 од 07.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2900/23 од 07.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 56/21 од 15.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је Анекс купопродајног уговора број ОПУ 1655/19 од 02.12.2019. године, оверен код јавног бележника Радмиле Станковић у ..., ништав и да не производи правно дејство, те да се на основу ове правноснажне пресуде има успоставити пређашње својинско право, а некретнине из диспозитива пресуде имају повратно укњижити на име ранијег власника ББ, те којим је тражено да се наложи РГЗ Зрењанин да изврши успоставу пређашњег стања и да све ниже наведене катастарске парцеле прекњижи повратно на ранијег власника ББ из листа непокретности .. К.О. ... и то парцеле наведене у том ставу изреке, а из листа непокретности број .. К.О. ... парцеле наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом „Мимоар Аграр“ Д.О. Зрењанин, накнади трошкове парничног поступка у износу од 252.597,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да у односу на туженог првог реда свака странка сноси своје трошкове спора.

Решењем Вишег суда у Зрењанину П 56/21 од 22.03.2023. године, које је исправљено решењем истог суда П 56/21 од 22.03.2023. године, одбачен је захтев тужиоца за упис забележбе спора од 01.09.2021. године.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 2900/23 од 07.12.2023. године, ставом првим изреке, жалбу тужиоца одбио и потврдио пресуду Вишег суда у Зрењанину П 56/21 од 15.09.2022. године. Ставом другим изреке, жалба тужиоца је одбијена и потврђено решење Вишег суда у Зрењанину П 56/21 од 22.02.2023. године, исправљено решењем истог суда П 56/21 од 22.03.2023. године. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалбама.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у ставу првом изреке (којом је потврђена пресуда првостепеног суда од 15.09.2022. године), применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца не указује се на неку другу битну повреду прописану одредбом члана 407. став 1. тачка 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у браку са ВВ од 24.10.1972. године, па њих двоје имају заједничу децу, сина, туженог ББ рођеног 1972. године и ћерку ГГ рођену 1978. године. Тужилац је живео у заједничком домаћинству са ВВ туженим ББ, као и његовом супругом ДД (која се удала за ББ 1991. године), тако што су се бавили пољопривредом и стицали имовину. Заједница живота тужиоца и ВВ прекинута је крајем 2012. године, а њихов брак је разведен 2014. године. Тужилац је засновао ванбрачну заједницу из које има дете, малолетног ЂЂ рођеног ...2015. године. У периоду од јула 2013. године до маја 2021. године тужилац је, са прекидима, био на издржавању казне затвора у КПЗ Сремска Митровица. Тужени ББ, у својству продавца је закључио са туженим „Мио Мар Аграр“ Д.О. Зрењанин, 02.12.2019. године, као купац, Анекс купопродајног уговора уз учешће ДД, као даваоца сагласности, у ком је констатовано да је између њих закључен и оверен купопродајни уговор ОПУ 1623/19, те да се члан 1. основног уговора мења тако да продавац продаје, а купац купује целе непокретности уписане у лист непокретности број .. К.О. ... и целе непокретности уписане у лист непокретности број .. К.О. ..., за купопродајну цену од 118.054,67 евра. Предметне непокретности из купопродајног уговора стечене су за време трајања брачне заједнице тужиоца и ВВ, а према њиховом договору, уписане су на име њиховог сина, туженог ББ, што је и реализовано његовим уписом у катастар непокретности. Тужилац тужбом тражи утврђење ништавости предметног Анекса купопродајног уговора из разлога што су спорне непокретности биле у режиму

заједничке својине, па је, закључењем тог уговора, тужилац онемогућен да оствари своја законска права по основу брачне тековине.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили налазећи да предметни Анекс купопродајног уговора није ништав у смислу одредбе члана 103. Закона о облигационим односима, јер није сачињен супротно принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима нити је у конкретном случају била потребна сагласност тужиоца за његово закључење у смислу одредбе члана 176. став 2. и 180. Породичног закона, имајући у виду да се ради о непокретностима које су у власништву туженог ББ јер су му их његови родитељи (тужилац и ВВ) поклонили, док тужилац није тврдио нити доказивао да је тужени ББ предметне непокретности стекао незаконито.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 103. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да је уговор ништав ако је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима, осим ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако Закон у одређеном случају не прописује што друго.

На основу одредбе члана 3. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, власник има право да своју ствар држи, да је користи и да њоме располаже у границама одређеним Законом.

У конкретном случају изведеним доказима је утврђено да су предметне непокретности власништво туженог ББ што значи да он има право да њима располаже на основу одредбе члана 3. став 1. Закона о основама својинскоправних односа. То што су оне стечене током трајања заједнице живота у породичној заједници у смислу одредбе члана 195. Породичног закона, односно радом у току трајања заједнице живота у браку тужиоца и његове бивше супруге ВВ у смислу одредбе члана 171. став 1. истог Закона, није битна чињеница, имајући у виду да власништво туженог ББ на тим непокретностима није спорно. С тим у вези, тужилац на предметним непокретностима нема право у смислу ограничења права туженог ББ да њима слободно располаже, што је он и учинио закључењем предметног уговора, па тужилац у ревизији неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку. имајући у виду његов исход.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца изјављене против решења садржаног у ставу другом изреке правноснажне пресуде, којим је потврђено првостепено решење о одбацивању захтева тужиоца за упис забележбе спора, у смислу

одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 1. и 6. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. Закона парничном поступку прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

На основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. истог Закона, ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.), осим из члана 404. овог Закона.

На основу одредбе члана 420. став 6. Закона парничном поступку, у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Правноснажним решењем одбачен је захтев тужиоца за упис забележба спора, а то није решење којим се поступак окончава у смислу одредбе члана 420. став 1. Закона парничном поступку, због чега је ревизија недозвољена.

На основу одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**